

У ДРУЖНАЙ БРАЦКАЙ СЯМ'І

...МАРКСІСЦКА-ЛЕНІНСКАЕ ВУЧЭННЕ ПА НАЦЫЯНАЛЬНАМУ ПЫТАННЮ ВЫТРЫМАЛА ВЫПРАБАВАННЕ НА ПРАКТЫЦЫ, А ЛЕНІНСКАЯ НАЦЫЯНАЛЬНАЯ ПАЛІТЫКА АТРЫМАЛА ПОЎНУЮ ПЕРАМОГУ.

З Пастановы ЦК КПСС «Аб падрыхтоўцы да 50-годдзя ўтварэння Саюза Савецкіх Сацыялістычных Рэспублік».

Адсталы лапцёжны глухаманно было калісьці беларускае Палессе. І як непараўнальна змянілася яго аблічча пры Савецкай уладзе! Гэта стаў квітнеючы край нашай рэспублікі, аб якім вядома далёка за ле межамі. А стварэнне Гомельскага дзяржаўнага ўніверсітэта — яркае сведчанне таго, на які высок узровень узнялася навука на Палесці.

У нашым ўніверсітэце вучацца і працуюць беларусы і рускія, украінцы і армяне, яўрэі і асяціны, башкіры і чувашы — людзі адзінадцятых нацыянальнасцей. Ва ўсіх іх ёсць свая родная мова, але размаўляюць яны на адной — рускай, на мове вялікага Леніна. З яго імем у сэрцы кожны ідзе да заваяванняў і чышчэнняў. Студэнты стараюцца як мага глыбей авалодаць ведамі, каб стаць актыўнымі будаўнікамі камуністычнага грамадства, а вучоныя і выкладчыкі ГДУ садзейнічаюць гэтай справе.

Хто ты — вучоны ці студэнт, беларус ці не — у нашым ўніверсітэце, як і паўсюды, адчуваецца сябе роўным сярод роўных Грамадзянінам Краіны Саветаў. Для многіх Беларусь стала другой радзімай. Аб усім гэтым яскрава сведчаць інтэр'ю, узятыя ў вучоных і студэнтаў, людзей розных нацыянальнасцей і пакаленняў.

АНТРОПАВА Лілія Хабібўлаўна — татарка, в. а. дэкана фізічнага факультэта

ПА НАЦЫЯНАЛЬНАСЦІ — я татарка. Але так атрымалася, што нарадзілася ў сонечнай Туркменіі, у школу пайшла ва Узбекістане, потым вучылася на Украіне, а атэстат сталася атрымала на Далёкай Поўначы. І трэба сказаць, нідзе не адчувала цяжкасці з вучобай.

Вышэйшую адукацыю набыла ў Ленінградскім дзяржаўным ўніверсітэце імя А. А. Жданова.

Упершыню ў Беларусь я папала тры гады таму назад, калі ў Мінску праходзіла ўсесаюзная канферэнцыя па электронцы ЗВЧ. Усіх, хто быў на гэтай канферэнцыі ад Варонежскага дзяржаўнага ўніверсітэта імя Ленінскага камсамола, кранулі нейкая асаблівая сціпласць, гасціннасць і працалюбівасць беларускіх людзей. Мы адчулі да іх глыбокую павагу і спачуванне (як вядома, кожны чацвёрты беларус не вярнуўся з вайны). А таму, калі майму мужу Уладзіславу Андрэевічу і мне прапанавалі працаваць у Гомельскім дзяржаўным ўніверсітэце, мы абое без хістанняў згадзіліся. І цяпер вельмі задаволены новым месцам работы.

ДЖЫБОЕУ Уладзімір Ільіч — асяцін, выкладчык кафедры спартыўных гульняў

ЧАТЫРНАЦАТЫ год я живу ў Беларусі і пяты з іх працую на ўніверсітэце. З гэтай цудоўнай рэспублікай ўпершыню я пазнаёміўся ў горадзе Магілёве, дзе выступаў за зборную каманду Грузіі ў розыгрышы першынства СССР па футболе. З таго часу я і звязаў свой лёс з братнім беларускім народам. Тут гуляў за каманды майстроў класа «Б» горада Магілёва і класа «А» горада Гомеля. У Беларусі закончыў Інстытут фізічнай культуры, абзавёўся сям'ёй.

Амаль кожны год са сваёй сям'ёй я бываю на Каўказе ў бацькоў. І заўсёды прыкмячаю тую сувязь, якія існуюць паміж нашымі народамі. Яны моцныя, непарушныя.

Для мяне Беларусь блізкай стала яшчэ і таму, што ў гады Вялікай Айчыннай вайны за яе вызваленне змагаўся мой бацька.

Спадабалася Беларусі і яе цудоўныя людзі таксама майму малодшаму брату Алегу. Цяпер ён вучыцца ў Гомельскім дзяржаўным ўніверсітэце на другім курсе факультэта фізічнага выхавання.

ВАРАБ'ЕУ Уладзімір — беларус, студэнт 3-га курса факультэта фізічнага выхавання.

ГРУПА студэнтаў, у якой я займаюся, — шматнацыянальная. Разам з беларусамі авалодаюць ведамі рускія, украінцы, армяне. Яскравым сведчаннем іх братэрскай дружбы з'яўляецца тое, што вось ужо трыццаць год наша група значыцца лепшай на факультэце па ўсіх паказчыках. Амаль усе студэнты — члены або кандыдаты ў зборныя каманды ўніверсітэта па разнастайных відах спорту. Некаторыя хлопцы сталі пераможцамі рэспубліканскіх спаборніцтваў і прызёрамі ўсесаюзных. Гэта веселары: белаус Віктар Мендзельяў, рускі Віталь Дамінін, барэц-беларус Віктар Канаваленка, гімнаст з Арменіі Міхаіл Вартанян і іншыя.

Нашы работы паспяхова спалучаюць сваю вучобу, заняткі спортам з грамадскай работай. Усе яны вельмі дружныя. Калі каму-небудзь даводзіцца цяжка, скажам, у вучобе ці ў іншай справе, да яго заўсёды прыходзяць на дапамогу таварышы. Гэта прыдае больш сіл і энэргіі ў ачышчэнні ўсіх напаветных мар і імкненнеў і ў канчатковым выніку з'яўляецца залогам нашых поспехаў.

КІНЗІКЕЕУ Ахцям Рахматулавіч — башкір, прафесар, загадчык кафедры агульнай геалогіі

У 1969 годзе мяне запрасілі на працу ў толькі што створаны Гомельскі дзяржаўны ўніверсітэт. Я ахвотна прыняў прапанову. Мае навуковыя інтарэсы звязаны з даследаваннем праблем нафтааноснасці карбанатных калектараў. У межах Гомельшчыны знаходзіцца пакуль што адзіная ў нашай краіне нафтагазасная правінцыя (Прыпяцкая), дзе здабываецца нафта толькі з карбанатных адкладанняў.

Маё ж першае знаёмства з Беларуссю адбылося ў гады Вялікай Айчыннай вайны, калі давялося ўдзельнічаць у вызваленні Гомельшчыны ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў.

У гісторыі Беларусі і маёй роднай Башкіры ёсць многа агульнага. Іх народы да Вялікай Кастрычніцкай рэвалюцыі жылі ў прыгнёце і галечы. Пры Савецкай уладзе беларусы і башкіры спазналі сапраўднае шчасце.

Цяпер на Гомельшчыне працую шмат нафтавікоў і геофізікаў з Башкіры. А на палях і будоўлях маёй радзімы выдатна зарэкамендавалі сябе трактары «Беларусь», аўтамашыны «МАЗ», «БелАЗ». Тэлевізары Мінскага завода і многія іншыя вырабы беларускіх прадпрыемстваў таксама карыстаюцца ў башкіраў вялікім поштам. Усё гэта найлепшым чынам сведчыць аб інтэрнацыянальнай дружбе, цеснай эканамічнай сувязі народаў нашай шматнацыянальнай краіны.

АРУЦІОНАВА Вольга Сяргеёўна — армянка, в. а. дацэнта кафедры фізіялогіі чалавека і жывёлін

НАРАДЗІЛАСЯ я ў сонечным Баку. Там жа закончыла Азербайджанскі дзяржаўны ўніверсітэт імя С. М. Кірава. У аспірантуры вучылася пры Акадэміі навук Азербайджанскай ССР. Затым мяне паслалі ў Маскоўскі дзяржаўны ўніверсітэт імя Ламаносава. Пасля абароны кандыдацкай дысертацыі пазны час працавала малодшым навуковым супрацоўнікам у Інстытуце фізіялогіі АН АЗССР.

З Беларуссю парадзілася па сямейных абставінах. Мой муж — геалаг-нафтавік. У 1968 годзе яго запрасілі на Гомельшчыну, так як рэспубліка мела патрэбу ў кадрах для разведкі новых нафтавых запасаў. У Палесці край мы пераехалі разам з многімі іншымі землякамі, якія па-брацку аказваюць беларусам дапамогу ў выяўленні новых нафтааносных раёнаў і здабычы «чорнага золата».

Работа ў Гомельскім дзяржаўным ўніверсітэце для мяне прыносіць вялікае задавальненне. У дружным калектыве студэнтаў і прафесарска-выкладчыцкага саставу — людзі розных нацыянальнасцей Савецкага Саюза. Але кожнаму бачна, што каштоўнасць чалавека тут вызначаецца ні па яго нацыянальнай прыналежнасці, а па чалавечых якасцях.

КОСАРАВА Тамара — украінка, студэнтка 3-га курса біёлага-глебанага факультэта

МНЕ заўсёды спадабалася Беларусі, яе гарады, гасцінныя людзі. Таму невядома я стала студэнткай Гомельскага дзяржаўнага ўніверсітэта. Разам са мной вучыцца нямецкая землякоў-украінцаў. Усе мы з'яўляем сябе сведкамі тых выдатных народных традыцый, якія даўно склаліся паміж Беларуссю і Украінай. У вышэйшых навучальных установах Украіны таксама шмат вучыцца сяброў беларусаў.

Не магу не сказаць аб дружбе студэнтаў нашай першай групы і групы фізікаў Чарнігаўскага дзяржаўнага педагагічнага інстытута. Гэта — адзін з прыкладаў непарушнай дружбы дзвюх братніх суседніх рэспублік.

Як студэнтка хачу адзначыць тое, што ў Гомельскім дзяржаўным ўніверсітэце створаны ўсе ўмовы для атрымання трывалых ведаў, развіцця даследніцкіх здольнасцей. У нас, біёлагаў, асабліва цікава праходзіць летняя практыка, якая дазваляе замацаваць тэарэтычныя веды, бліжэй пазнаёміцца са сваёй будучай прафесіяй.

